

Ludo Verstraeten heeft de liefde voor de duiven ook op zijn dochtertje Mendy overgebracht. foto Peter Wijnands

Voor Verstraeten sloeg liefde voor duiven om in hartstocht

Voor Verstraeten sloeg liefde voor duiven om in hartstocht

Door Ralph Jessen

DUIVENSPOORT • Een gewonde duif in de berm van de weg. Menigeen zou het hulpeloze wezen laten liggen. Aan zijn lot overlaten. Zo niet Ludo Verstraeten in 1987. De Echtenaar nam de vogel mee naar huis en verzorgde het diertje liefdevol. Vliegen zou de duif nooit meer, maar de passie was geboren. Een liefde die uitgroeide tot een semi-professionele sport.

Verstraeten is inmiddels tot een nationale topper binnen de duivensport uitgegroeid. Wie de talloze bekens in zijn huis zoekt, zal echter geen enkel eremetaal vinden. „Het zijn er paar honderd, schat ik. Het is steeds mooi om een prijs te ontvangen, maar het zegt mij niet zo veel. Ik hoef niet zo zeer te pronken. Die bekens staan allemaal in plastic zakken op zolder.” De 37-jarige duivenmelker werd verleden week Limburgs

kampioen op de marathonvluchten. Verstraeten presteerde met zijn duiven het regelmatigst op de vluchten, waarvan de afstand negenhonderd kilometer en meer bedroeg. Hij won de vlucht vanuit Montauban en gooide ook hoge ogen op de vluchten die vanuit Saint Vincent, Barcelona en Dax begonnen. Inzet was een Suzuki Alto, maar het inleggeld was niet toereikend, zodat Verstraeten met een geldprijs genoegen moest nemen.

Verstraeten spreekt openhartig over het semi-professionele karakter van zijn sport. „Je moet er ontzettend veel dingen voor laten. Ik doe het graag, maar absolute randvoorwaarde is dat je vrouw er achter moet staan. Je bent toch vijf uur per dag bezig met de duiven. Het is een belasting voor iedereen.” De herenkapper maakt dat ‘tijdverlies’ goed door ieder jaar met zijn vrouw en kind op vakantie te gaan. „Ik ken zelfs mensen

die dat niet eens doen. Natuurlijk laat ik de duiven dan niet door de eerste de beste verzorgen. Het is een kwestie van vertrouwen.”

De stap naar de professionele duivensport, zoals dat in België regelmatig gebeurt, heeft Verstraeten ondanks zijn successen niet overwogen. „Daarvoor is de factor geluk te groot in deze sport. Toch zeg ik ‘zeg nooit nooit’. De eigen zaak gaat voor. Geeft veel meer zekerheid.

Maar ik ontken niet dat als je goed speelt, je veel geld kunt verdienen aan deze sport. Het is een kwestie van investeren. Ik ben nog lang niet van plan om te stoppen. Daar is het een veel te leuke bezigheid voor.”

Hij weet waarover hij praat. De Echtenaar heeft al een enorme staat van dienst opgebouwd. In 1990 werd hij al eens Limburgs kampioen. De drie daar opvolgende jaren, legden Verstraeten ook geen windweieren. In 1994 stapte hij over op de marathon-

vluchten. „Ik had alles gewonnen wat er maar te winnen viel op de korte afstanden. Het werd te gewoon. Ik miste de spanning. Het was tijd voor een nieuwe uitdaging.”

Een jaar later was Verstraeten al terug te vinden in de top van het lange afstandsklassement, maar de echte successen bleven uit.

„Helemaal niet erg”, kijkt hij terug. „Het was wel lekker toen het even wat rustiger was.”

Verstraeten had het dak van zijn duiventil veranderd. Maar in plaats dat de situatie in zijn hok verbeterde, leken de duiven zich niet meer zo graag te laten ‘vallen’. „De luchtcirculatie was verslechterd. De wind had vrij spel. Warme lucht zat op de verkeerde plaats. Dat is niet aantrekkelijk voor duiven.” Vorig jaar kwam de ommekeer. Het oude dak werd in al zijn glorie hersteld en de duiven vonden weer hun ‘thuis’.

„Twee weken later was het alweer prijs. Het zijn de kleine dingen die het doen. Daar ligt het geheim.”

De ‘verbouwing’ resulteerde in de provinciale titel en in een vaste klassering bij de nationale top. Uitdagingen zijn er voornog genoeg. „Barcelona, met een afstand van 1.150 kilometer de langste vlucht, heb ik nog nooit gewonnen. De nationale titel is het ultieme doel. En dan ? Tja, dan is het over”, klinkt het op berustende toon. Een sombere ondertoon die ook voelbaar is als de toekomst van de duivensport ter sprake komt. „De vergrijzing slaat ook in de duivenwereld toe. De sport spreekt de jongeren niet meer aan. Is te duur geworden, zo lijkt het.” Toch blijft Verstraeten het levende voorbeeld hoe het ook kan. „Je krijgt er ontzettend veel voor terug. Als je het maar speels houdt”, eindigt Verstraeten zijn pleidooi vol vuur.